

La companyia andalusa presenta adaptacions dels clàssics 'Madre coraje' i 'Rey Lear', en el seu debut al teatre del carrer Hospital

Atalaya al Romea

J.B.
BARCELONA

El dia que han col·locat la malla de la torre principal a la Sagrada Família, la gent de la companyia andalusa Atalaya celebrava haver saldat un deute pendent: actuar al Teatre Romea, de Barcelona. Des d'avui i durant només tres setmanes, la veterana formació hi presentarà dos treballs que beuen de la seva personalitat habitual: *Madre coraje* (d'avui fins al 25 d'abril) i *Rey Lear* (del 28 al 9 de maig). Els membres de la companyia creuen que Bertolt Brecht i William Shakespeare van saber llegir la feblesa de la seva societat i construir uns textos poètics que, avui, encara ressonen amb força. Des de l'atalaya van diagnosticar unes febleses que avui semblen escrites fa quatre dies.

La formació planteja un teatre a foc lent. Per completar *Madre coraje*, van fer 130 assajos, i per a *Rey Lear*, 140. És un ritme de feina que els permet

El repartiment de 'Madre coraje', que inicia avui temporada al Romea ■ FÉLIX VÁZQUEZ

anar construint, col·lectivament, la manera en què volen presentar una peça que essencialitzen: en redueixen la durada i simplifiquen l'escenografia, habitualment a partir d'elements que cobren un nou sentit a escena. En el text de Brecht, un car-

ruatge mostra el pelegrinatge de la protagonista. A *Rey Lear*, tot l'espai es construeix movent catorze bancs. Sense necessitat d'actualitzar el vestuari, reforcen els passatges que evocuen l'actualitat (i ressonen, per exemple, els que es beneficien

de les pandèmies o de les guerres i de la incapacitat humana d'atendre la natura, que es revolta). A Atalaya entenen, com deia Jean Genet, que "el teatre ha de generar ansies per canviar el món". Per això, disposen d'un centre internacional d'investigació

teatral, per reciclar la companyia i utilitzar l'escenari com a element de canvi social.

El director artístic del Romea, Josep Maria Pou, celebrava haver lligat calendari per poder disposar de poques setmanes dels d'Atalaya, admetent que els hauria volgut dedicar dos mesos de programació, però que les complicacions per la Covid ho fan inviable. La minitemporada és una reparació, segons el director i actor, envers una companyia que hauria d'actuar amb més assiduitat a Barcelona, per la seva qualitat i coherència teatral. Ricardo Iniesta comentava, per contra, que és gràcies a les actuacions a Catalunya que aquesta formació continua en peu: unes 30 actuacions per cada títol, comptabilitzava. Com altres companyies andaluses, han tingut durant dècades una gran connexió amb les cartelleres catalanes, com va ser el cas de La Cuadra de Sevilla i La Zarama, per citar-ne dues. ■

Crítica teatre

Jordi Bordes

Rigola, l'unicorn

23F, anatomia d'un instant

Direcció i dramaturgia: Àlex Rigola
Dissabte, 17 d'abril (fins al 2 de maig) al Lliure de Gràcia

Àlex Rigola exposa els fets contrastats per l'escriptor jugant a teatre document, però no ho és, perquè la forma no és neutra. Rigola ha transformat aquesta *Anatomia d'un instant* en una mena de *boutade* perquè serveix la trama amb els actors guarnits d'unicorn; perquè fa que l'actriu escali la paret del fons, i perquè el rei emèrit presideix com a convidat de pedra.

La tesi de Cercas revela la soledat i el coratge de Suárez, així com del vicepresident i militar Gutiérrez Mellado i el comunista Santiago Carrillo, que saben que vivien les seves últimes hores de polítics. Són els tres que no obeeixen les ordres de Tejero d'estirar-se a terra. Continuen asseguts o mirant de desbaratar el cop d'estat (i que provoquen una ràfega de trets que, sentits per la SER, convidaven a pensar en una matança).

Els 40 anys del cop d'estat poden ser un motiu per recuperar un episodi que molts joves desconeixen i que, certament, explicat amb tots els ets i uts es comprova que va fallar per la mateixa ineptitud dels colpistes, en bona part. Rigola ho rescata per posar en evidència el rei emèrit. No és casual. Es diu que el 23-F va aferrar la monarquia. És un blanc fàcil. Les preguntes que es projecten al fons només persegueixen la monarquia. La llibertat d'expressió permet aquesta pantomima, però la producció hauria pogut plantejar preguntes sobre la democràcia arraconada, que van collar a partir de llavors (amb normes com la Loapa i l'entrada a l'OTAN, per exemple, i ja no parlem de l'actualitat de l'I-O). No ho fa. No és indispensable per a la trama, però desapropia l'ocasió de fer-hi referència. Un unicorn té banyera per defensar-se. ■

LA RAMBLA LITERÀRIA

Una trentena d'autors, fotografiats a les Rambles

TV3 va organitzar ahir una foto de família amb una trentena d'autors, molts dels quals premiats, a l'inici de la Rambla de Barcelona. Com que les mesures sanitàries impediran les tradicionals trobades el mateix dia de Sant Jordi, ahir es va poder fer, tot i l'amenaça de pluja, amb unes condicions segures. Hi era present el director de TV3, Vicent Sanchis. Els autors i la resta d'assistents es van mostrar disciplinats a cada moment. Alguns dels autors van ser Maria Barbal, Gerard Quintana, Víctor García Tur, Eva Baltasar, Andreu Gomila, Najat El Hachmi, Francesc Serés... ■ JUANMA RAMOS

